

‘Ik moet creatief bezig zijn’

Het heeft weinig gescheeld of deeltjesfysicus Jorgen D’Hondt was kunstenaar geworden. ‘Vanaf mijn vijftiende volgde ik les aan de kunstacademie en mijn schilderijen vielen zo in de smaak dat ik de raad kreeg een master in de kunsten te volgen.’ Dat hij toch besloot fysica te studeren, heeft D’Hondt zich nooit beklaagd. Door Els VERWEIRE

Jorgen D’Hondt werd geboren in Leuven, maar verhuisde rond zijn vierde op doktersvoorschrijf naar De Haan. ‘Ik had als kind heel veel last van astma en aan zee wonen was beter voor mijn gezondheid’, vertelt hij. Hij herinnert zich vooral het jaar dat hij er op internaat zat in het Zeepreventorium, een revalidatiecentrum voor kinderen met chronische aandoeningen. ‘Het was een heel mooie tijd. We hoefden niet de hele tijd te zitten, luisteren en schrijven. We liepen steeds rond in hetzelfde trainingspakje en we ravotten de godganse dag in de tuinen, op het strand en in de bossen.’

In de middelbare school bleek al snel dat D’Hondt uitblonk in wiskunde en wetenschappen. ‘Elke maand stelde mijn leraar wetenschapsvraagstuk op waarvoor de leerlingen van de hele school, buiten de lessen om, een oplossing mochten indienen om een prijs te winnen. Er was toen nog geen internet, dus trok ik naar de bibliotheek of doorzocht ik de encyclopedieën bij ons thuis om kennis te

Ook de wereldbol die hij op zijn twaalfde cadeau kreeg, bestudeerde hij grondig. ‘Ik wist van elke rivier, elke berg en elke woestijn precies waar ze lagen en hoe groot ze waren. En ik vroeg me af waarom een berg precies op die plek lag en waarom die berg en die woestijn naast elkaar lagen. Eigenlijk doe ik dat nog altijd: met experimenten verzamel ik informatie over de fundamentele wetten van de natuur. Ik probeer die te begrijpen en verbanden te vinden tussen wat zich onder de kleinste deeltjes op aarde en de grootste structuren in het universum afspeelt en probeer op basis daarvan creatieve antwoorden te vinden.’

MET VADER OP STAP

Toch was zijn keuze om fysica te studeren niet evident. ‘Ik heb getwijfeld tussen heel veel opleidingen. Voorwaarde was dat ik niet gewoon moest luisteren en aanvaarden, maar dat ik zelf creatief kon zijn. Volgens mijn leraren van de kunstacademie was ik geknipt voor een master in de kunsten. Ik heb ook architectuur overwo-

Nog tijdens zijn studies kriebelde het om bij het CERN in Genève te gaan werken. ‘Voor de deeltjesfysica is dat het mekka van het onderzoek. Ik herinner me nog hoe ik op vrijdag mijn scriptie verdedigde, op zaterdag mijn diploma vierde en op zondag naar het CERN vertrok om daar op maandag mijn eerste vergadering mee te maken. Ik vond het er meteen heerlijk en ik zit er nog altijd.’

JORGEN D’HONDТ

Jorgen D’Hondt (°1977) studeerde natuurkunde aan de Vrije Universiteit Brussel. Meteen na zijn studies vertrok hij naar het CERN in Genève, waar hij promo-

veerde in de deeltjesfysica. Na tien jaar innovatief en leidinggevend onderzoek bij de ontwikkeling en opbouw van het CMS-experiment, kwam in 2012 de langverwachte climax door de ontdekking van het higgsdeeltje. Sinds 2006 is hij hoogleraar aan de Vrije Universiteit Brussel en leidinggevende bij het Interuniversitair Instituut voor Hoge Energieën (IIHE) in Brussel. Hij is voorzitter van de Jonge Academie en vertegenwoordiger van België in verschillende internationale commissies. Recent kreeg hij van de KVAB een prijs voor zijn verdiensten in wetenschapscommunicatie en dit jaar werd hij door het World Economic Forum uitgeroepen tot Young Scientist 2013.

‘De drang om problemen op te lossen heeft er altijd ingezet’

verzamelen en een creatieve oplossing te bedenken. Bijna elke maand ging ik met de prijs lopen, tot frustratie van mijn medeleerlingen.’ Maar niet alleen om prijzen te winnen was D’Hondt gek van boeken. ‘Al van in het lager onderwijs las ik wetenschapsboeken tot zeven keer toe, om precies te weten hoe de dingen in elkaar zaten. Ik vroeg me daarbij telkens af waarom de dingen waren zoals ze waren en welke onderlinge verbanden er bestonden.’

gen, en heb zelfs mijn ingangsexamen voor de militaire school gedeeltelijk afgelegd, omdat je daar een polyvalente ingenieursopleiding kon volgen. Dat het uiteindelijk fysica werd, heeft wellicht ook met mijn vader te maken. Die werkte als elektricien en nam me vaak mee als hij herstellingen moest uitvoeren. Ik vond het boeiend om uit te vlooien wat er fout liep en om oplossingen te zoeken. Ik wilde dat begrijpen en kwam zo bij de fysica terecht.’